

Duhovnik na morišču

Pripoveduje španski jezuit p. Jožef Mural, ki je bil na morišču v Barceloni že streljan, a se je rešil

V nedeljo 19. julija se je začel po barcelonskih ulicah nemir. Že ta dan in naslednje dni so začeli požigati cerkve, a do streljanja še ni prišlo. Nismo mislili, da se bodo kmalu začeli umori.

V torek 21. julija mi je predstojnik dovolil, da smem odločiti duhovsko obleko. A tega nisem mogel storiti, ker nisem imel nobene civilne obleke.

Tedaj pa je že vdrla šest pobalnikov s svojim vodnikom. Predstavil sem se jim, oni pa so me takoj vprašali, ali imamo orožje. Ko sem rekel, da ne, so začeli s hišno preiskavo. Eden izmed njih mi je ukazal: »Odložite talar; če ne, vas bomo ubili.« Brat Irondo mi je res prinesel slab suknjič. Njegov vodnik pa je nadaljeval preiskavo. Ko sem ga dobil v svoji sobi, mi je ježno zagrozil: »Pustite me, sicer vas takoj umorim.«

Gnali so nas pred hišo. Potegnil sem se za p. Cotsa in prosil, naj ga pustijo, ker se mudi pri nas samo na obisku. Vodnik noče ničesar slišati o tem in nam kaže: »Vsi v avtomobile!«

Na cesti sta nas čakala dva voza z začetnimi črkami F. A. I. in C. N. T. Vstopili smo. Trije duhovniki v prvega, brat Irondo pa v drugi avto. Šofer nam je povedal, da je prisiljen k temu in da dela to proti svoji volji, kakor tudi njegov katalonski tovariš. In odpeljali smo se...

Med potjo je nam šofer celo obljubil, da bo morda mogel vožnjo tako urediti, da se nam bo mogoče rešiti, če hočemo. A od tega smo ga odvrnili, da bi s tem ne prišli še v večjo nevarnost. Spominjam se, da je p. Cots rekel med vožnjo: »Postrelili nas bodo.« Jaz sem mu takoj odvrnil: »Kar treba se bo pripraviti na smrt.« In nato smo se takoj drug drugemu spovedali. Ko je avto obstal, so nas pustili nekaj minut čakati v avtomobilih. Obkolila nas je sodrga, nas sramotila in nam grozila: »Vse vas bomo pobili, ker ste duhovniki. Niti en duhovnik ne sme ostati živ!«

Namesto civilnega šoferja smo tukaj dobili vojaškega. Vstopil je v voz in rekel: »K Rabassadite! Ko smo 10 minut nato dospeli tja, so nam ukazali, naj gremo na hrib. Ostali smo mirni, čeprav smo vedeli, kaj nas čaka. »Za Kristusa umrjem,« sem si rekel, »ničesar več si nimam očitati in tudi drugim odpustim.« Drugi patri smo govorili slično. Ko smo naredili nekaj korakov s ceste navzgor, je brat Irondo ravno stopil iz avtomobila in zaprosil za odvezo. P. Romá je začel na glas moliti odvezo in počasi od daleč naredil križ nad njim. Kmalu nas je brat Irondo dohitel in šli smo skupaj navkreber. Trenutek nato pa se je že vsul na nas roj krogel. Pri tem sem nagnosko dvignil desno roko, pa me je že krogla oprasnila po sencih in istočasno ranila dvignjeno desnico. Kakor bi mi bil šel električni tok skozi telo! Padel sem na tla in položil glavo na ranjeno roko. A zavesti vendarle nisem izgubil. Zaslísal sem besede: »Ti, lump, ali ne boš umrl?« In znova je zagrmel strel. Dobro se spominjam, da sem ta trenutek mislil: »Ali jaz ne bom umrl? Mar res ne bom tako srečen, da umrjem kot mučenec?«

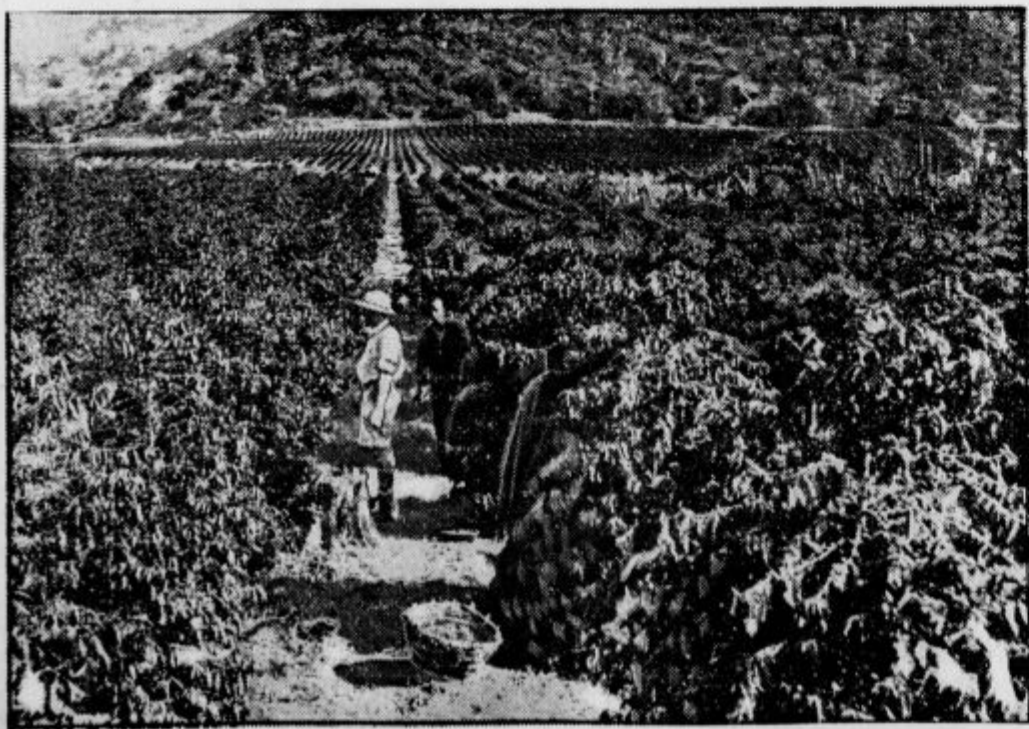
Precej glasno sem sodel, čeprav sem se trudil, da bi čim bolj tiho dihal. Tedaj je rekel nekdo: »Glej, ta še tudi diha!« A drugi mu je odvrnil: »Nemogoče: saj se mu možgani vidijo.« Močno sem namreč krvavel. Potem je okrog mene vse utihnilo.

Minile so kake štiri minute. Toliko sem se premaknil, da bi videl svoje tovariše. P. Cots in p. Romá sta ležala z obrazom obrnjena drug proti drugemu. Občutil sem veliko tolažbo, ko sem gledal te Kristusove mučence. Hotel sem vstati, pa sem takoj padel nazaj. Ranjena roka mi je bila težka, kakor da je iz svinca. Poskusil sem par korakov proti cesti, pa sem padel znova. Mimo je privozil motociklist in me vprašal: »Si ranjen?« Nato mi je pa rekel, naj počakam avtomobila.

Gledal sem proti St. Denisu. Čeprav sem skoro izgubil vid, sem vendar zagledal majhno hišico.

Jagoda, nekdanji načelnik sloveče rdeče tajne policije. Stalin ga je zavrzel, češ, ker ni dovolj odločno nastopal zoper Trockijeve pristase.

Prva žetev v Abesiniji, odkar so Italijani zasedli to deželo.

Prišel sem počasi do nje, a v njej ni bilo nikogar. Vlekel sem se do druge, v kateri so bili ljudje, in s težavo sem pozvonil. Odprl mi je mož, kateremu sem se smilil, vendar pa me iz strahu pred rdečimi ni pustil notri. Šele, ko sem mu povedal, da sem duhovnik, me je končno pustil v hišo. Vpraševali so se, kaj naj store z menoj. »Nesimo ga na sosednjo kliniko,« so rekli. Tedaj pa je prišel avto F. A. I. Šofer je vprašal, ali je tu neki ranjenec, da bi ga spravil na kliniko. Ko me je zagledal, se je nekoliko obotavljal, potem pa rekel: »Ste sicer duhovnik, pa kaj zato. Človekoljubno dejanje je, naj pomagamo kateremu koli ranjencu! Peljimo se torej!«

Ko smo prišli v bolnišnico, je šofer povedal predstojnici, da je pripeljal nekega duhovnika; nato pa je brez besede s svojim tovarišem izginil. Mene pa so takoj obvezali.

Ker so anarhisti zvedeli, kje sem, so večkrat skušali, da bi me prišli aretirati. A upravitelj bolnišnice in predstojnica sta jim vselej rekla, da sem takoj prvi dan odšel. Ponudila sta jim, češ, da se lahko sami prepičajo, če hočejo pregledati bolniške sobe. Končno so jima verjeli.

Naslednje jutro sem dal policijati nekega duhovnika in nekega redovnega brata. Govoril sem z njima latinsko in ju prosil, naj identificirata trupla onih treh mučencev in da naj sporočita sobratom, naj čimprej zapustijo Barcelono.

Skoro cel mesec dni sem ostal v bolnišnici. Zapustil sem jo 18. avgusta in odšel na dom ne-

kega našega prijatelja, kjer sem nameraval počakati priliko, da uidem čez mejo. Pri tem prijatelju sem se poslovil 15. septembra in 16. septembra odplul z ladjo v Marsej, kamor sem prišel dne 17. septembra.

Od španskih jezuitov so rdeči pomorili, kolikor mi je do zdaj dobro znano, 40 duhovnikov in 16 bratov, med temi nekega 84 letnega patra in nekega 79 letnega brata, katerega je izdal njegov rožni venec.

Število v Barceloni umorjenih duhovnikov je zelo veliko. Vsi brez izjeme so ostali zvesti svoji veri in svojemu poklicu in tako umrli kot junaki. V Barceloni so porušene vse cerkve in kapele; samo katedralo so še pustili. Ta služi rdečim za bolnišnico. Da so delali zelo »smotno«, kaže tudi to, da so s posebno gorečnostjo iskali križev in oltarjev in vse popolnoma uničili.

Domovi in centrale znamenite kongregacije za gospode v Barceloni, ki je tako vzorno socialno delovala in nudila več kot 2000 otrokom pouk katekizma, pa tudi odraslim omogočala nadaljnji pouk v različnih strokah in predmetih, vsi ti domovi in centrale so popolnoma porušeni. Ali je voditelj kongregacije p. Emanuel Verges in njegovi duhovski tovariši še pri življenju, ni znano. V začetku bojev meseca julija je bilo mnogo patrov v Barceloni, okrog 80 v Madridu, veliko tudi v Valenciji, Malagi... a o vseh teh ni zdaj še nikjer nobene sledi.

Ob narasli reki Ohio rešujejo po hišvo, katero vode nosijo s seboj.

3. t. m. se začne v Manili svetovni evharistični kongres

Svetovni evharistični kongres, ki se te dni začne v glavnem mestu Filipinov, v Manili, bo zbral baje okoli 400.000 udeležencev z vseh strani sveta. To bo 33. svetovni evharistični kongres. Glavne prireditve bodo na takozvanem trgu Luneta, ki je dovolj velik, da bo naj šla vsa stotisočgla množica, ki se obeta od vseh strani.

Kakor pa se na eni strani vse katoliško prebivalstvo na Filipinih pripravlja na ta velikanski dogodek, tako je pa na drugi strani začelo rasti nasprotovanje od strani neke verske ločine, ki se sama nazivlje tudi kriščansko. Na Filipinih namreč imajo nekako »neodvisno filipinsko cerkev«, katero vodi odpadli katoliški duhovnik Aglipay, po katerem se ta verska ločina imenuje tudi Aglipajeva cerkev. Gregor Aglipay je odpadel od katoliške cerkve že leta 1902 ter je sedaj že star možakar, pa je posebno živahen sedaj ob času tega velikanskega svetovnega evharističnega kongresa. Ker je državna poštna uprava dala tiskati posebne evharistične znamke, je Aglipay sedaj protestiral, češ da država za privatno službo zapravlja denar. Toda državna uprava se za njegov protest ni zmenila, zaradi česar je zagrozil, da bo tudi sam priredil tak kongres. Vendar ni verjetno, da bi Aglipay mogel poskušati kaj takega, ker je njegova »cerkev« omejena le na Filipine in še tukaj samo na nekatere stanove.

Manilske cerkve

Večina manileških cerkev je bila zgrajena že v 17. stoletju, ko je bila španska moč na tem otočju še silno velika. Toda v teku stoletij so potresi, po-

žari, viharji, nemiri ter tudi sovražniki te cerkve močno poškodovali, zaradi česar so jih morali sedaj za evharistični kongres vse več ali manj popraviti. Nekatere so morali sedaj docela na novo predelati, tako da bodo udeleženci videli nove lepe zgradbe.

Kakor znano, je Filipine odkril sloveči Margelan leta 1521. Najstarejša cerkev v Manili je Avguštinova cerkev, katero pa so leta 1762 precej razdejale angleške čete, ki so zasedle Manilo. V tej cerkvi je shranjene kosti prvega španskega guvernerja na Filipinih Miguela Lopeza de Legaspi. Leta 1898 pa je bil v zakristiji te cerkve podpisan sporazum, na podlagi katerega so potem ameriške čete zasedle Manilo. Druga najstarejša cerkev je bila zgrajena leta 1606 v kraju Bagayum pri Manili. Zgradili so jo redovniki. Dve leti kasneje, leta 1608 je bila v starem delu mesta Manile zgrajena nova cerkev. Sploh je v prvi polovici 17. stoletja bilo zgrajenih prav mnogo cerkev. Ta doba živahnega zidanja katoliških cerkev se je končala v kitajskih nemirih leta 1639. Tako so tistega leta prenehali graditi cerkev v kraju Antipolo pri Manili. Ta cerkev, ki nikdar ni bila dodelana, je bila dvakrat žrtev potresa, in so jo vsakokrat skušali na novo zgraditi. Ker je njeno zidovje med kitajskimi nemiri tega leta zgorelo, je potem niso več gradili.

Zanimiva je kapucinska cerkev, v kateri je takrat, ko se je špansko in ameriško vojno brodovje borilo pred Filipini, kletalo na tisoče ljudi, ki so molili za mir. Letopis pripoveduje o tej cerkvi takole: »V istem času, ko so vse manilske cerkve bile spremenjene v vojašnice, so se preselili kapucinski duhovniki v svojo novo cerkev, ki je imela na oltarju postavljen za obliubo miru, čudovito lepo narejen kip Lurške Matere božje... Lep je tudi spomin na cerkev v Quaiipo. Ta cerkev je pred kakimi 10 leti do tal pogorela. Znova so jo zgradili ter sedaj slovi po »črnem Kristusu«, to je kip, ki je bil svoj čas v tej cerkvi, ki pa med silnim požarom ni zgorel. Ta kip so pred kakimi 300 leti prinesli iz Mehike v Manilo, kjer ga verniki zelo občudujejo. Enkrat na leto naredijo po manileških ulicah procesijo sredi noči ter na čelu nosijo ta kip črnega Kristusa.

Brez dvoma najlepša cerkev v Manili na je jezuitska cerkev, ki je bila zgrajena leta 1889 ter je posvečena na čast sv. Ignacija.

Parniki — plavajoči hoteli

Iz San Franciscia poročajo, da je na potu v Manilo 50 katoliških škofov, ki bodo na čelu svojih vernikov, ki romajo tja, navzočni pri 33. evharističnem kongresu. Romarji se vozijo v Manilo na 12 potniških ladjah, ki vse plovejo na Filipine. Nadškof mesta San Francisco se skupaj z 200 svojimi škofskimi vozi na japonski ladji »Tatsuta Maru«. Med vsemi ladjami, ki dovažajo na Filipine evharistične romarje, je ta japonska ladja edina, ki ima na krovu liturgični oltar. In izza časov španskih galejon se je sedaj prvič zgodilo, da je na ladji sredi Tihega oceana vihrala papeževa zastava. To zastavo je namreč razobesila ta japonska ladja.

Ker na Filipinih seveda ni toliko prostora, da bi mogli sprejeti pod streho vse romarje, bodo ti prenočevali in jedli na svojih parnikih, ki so prempljeni v plavajoče hotelle.

V Severnem morju se je potopila nemška motorna ladja »Oliver«. Nagli popotniški parnik »Europa«, ki se je vračal domov v Evropo iz Amerike, je ponoči rešil tri moše posadke nesrečne motorne ladje, kakor kaže naša slika. Vse drugo je užnilo.

Plaz zasul vojaško patruljo

Blizu prelaza Maddalena v italijanskih alpah na Pijemonteškem je velikanski snežni plaz zasul vojaško patruljo, ki se je tamkaj mudila na vajah. Zasulo je enega poročnika in tri vojake planinskega lovskega bataljona. Eden izmed njih se je mogel sam rešiti, druge tri pa so izlekli izpod snega že mrtve.

»SLOVENE« pred 60 leti:

V četrtek 1. februarja 1877.

NASKOK NA TIROLCE.

Tirolski deželni zbor je razpuščen. To je važna novica, ki bo posebno v Tirolskih duhovih razburjala. Znano je, da so tirolski poslanci lani zapustili zbornico, ko se je nasproti potrjeni deželni postavi dovolila ustanovitev dveh protestantskih občin na Tirolskem. Z izstopom katoliških poslancev je bil deželni zbor razglašen, ker liberalci so v manjšini, in niso mogli dalje zborovati. Že tačas so se oglašali liberalni listi, naj se zbor razpušči; a ministerstvo do sedaj ni imelo tega poguma. Sedaj ga je našlo, nadejaje se morda povolnejših volitev.

—Katoličani pa vidimo, da liberalnih naskokov še davno ni konec; če se Tirolcem ne prizanaša, koliko manj prizanesljivosti se je nam nadejati, ki nismo — Nemci.

Domače novice.

(Katoliška družba) napravi 11. t. m. v svojih prostorih v Virantovi hiši ob 5½ uri zvečer tombolo, h kateri vljudno vabi vse ude.

(Lov po zaseženih časnikih) Pretekli teden so prišli nenadoma žandarji k gospodu učitelju na Brezovici in pokazali mu »Hausdurchsuchungsbefehl«, vpricho prestrašene družine vse po hiši preobrnili, ker je bil gospod učitelj sumljiv, da ima konfiscirane liste »Slov. Narodac«. Res so našli eno številko in jo odnesli, gospod učitelj pa je bil v nedeljo poklican k deželni sodnji v Ljubljano, da pove, kako je v prepoved dani list prišel v njegove roke. Menda se plete zoper »narodno tiskarno« preiskava zavoljo razširjanja v prepoved danih listov »Slov. Narodac«.

— Družba sv. Mohora in Matica Slovenska. »Puške novine« br. 4 opisujejo ob kratkem vrlo našo družbo sv. Mohora, po kateri so Hrvatje nedavno napravili si društvo sv. Jeronima v namen, da izdaje knjige za ljudstvo na svetlo. Nenavadno lepo napreduje družba sv. Mohora in ima družnikov in podpornikov tudi med Hrvati na pr.: V zagrebški biskupiji 150, v senjski 98, v poreski 39 udov. Z ozirom na to, pravijo »P. Novine«, da je to živ dokaz, da smo vsaj na početku književne vzajemnosti med Hrvati in Slovenci. — Veselo pa je res, da so se Hrvatje jeli ozirati na Slovence, delujoče na književnem polju, in želeli je, da bi vzbujala in »pospeševala se kolikor mogoče slovenska vzajemnost slovensko-hrvaška.

V Cikagi.

Sobarica: »Hvala, naš gospod ne kupuje samokresov...«

Za bolnike s sladkorno boleznijo.

Juha z jajcem.

Vzameš 1 jajce, žlico mleka, ščepec soli, sesekljane drobnjake in močno vtepaš. Jajce vpražiš na obeh straneh v 100 g presnega masla, razrežeš na proge ali četverkotnike in daš v juho.

Zelje.

Zeljnatim listom iztrebiš žile in pripraviš zelenje kakor špinado. Žile razrežeš na kosčke, opereš in kuhaš do mehkega v slani vodi. Dodaš jih špinati, ki je okusu boljše ko resnična špinada.

Zakaj trpite

na bolečinah revmatizma in gihta, če to ni potrebno? Vzemite Nibol tablete Bahovec, katere vam olajšajo muke. Tudi pri živčnih bolečinah in pri glavobolu in zobobolu, kakor tudi pri boleznih prehlada in hripa, vzemite »Nibol« tablete Bahovec, pa boste zadovoljni.

Zahtevajte v lekarnah izrečno prave Nibol-tablete Bahovec v originalnih steklenicah. 20 tablet 20 Din ali 40 tablet 34 Din z napisom proizvajalec: Apoteka Mr. L. Bahovec, Ljubljana Kongresni trg.

S. br. 17979/35

širite katoliško časopisje!
Zahtevajte povsod naš list!

Prevzemamo potom cesije terjatve serioznih odplačilnih tvrdk

Izplačujemo v gotovini
Ponudbe pod »Denarni zavod štev. 1611«

MOSTAR FRANC TOVARNA KOVIN

Ljubljana, Galjeva št. 57

IZDELUJE: Odlitke tehničnih predmetov, umetnin (kipov, plaket), dalje okovja za stavbe, okraskov itd. iz bron, med, rdeče litine, bakra, fosforielega bron in drugih specialnih bronov, cinka ter aluminija, silumina itd.

Naša blaga, preljubljena teta, prateca in sestra, gospa

Lujiza Urbančič roj. Altmann

vd. dr. Lovro Tomana

graščakinja

je danes zjutraj ob štirih po dolgem trpljenju, v 95. letu starosti, previdena s tolažili svete vere, mirno v Gospodu zaspala.

Pogreb nepozabne pokojnice se bo vršil v torek, dne 2. februarja 1937 ob treh popoldne iz hiše žalosti na pokopališče v Polhovem Gradcu.

Za blagopokojno se bodo darovale svete maše v četrtek 4. februarja ob sedmih zjutraj v župni cerkvi v Polhovem Gradcu.

Grad Polhov Gradec, dne 31. januarja 1937.

Globoko žalujejo
Ana Delaga in ostalo sorodstvo.

Vse življenje je delal, delal za druge..., trdo delal, mnogo trpel, po težki preizkušnji pa ga je Vsemogočni bogato poplačal, določil mu je prostor na Svoji desni strani...

Končano je. Po volji Onega, ki je določil usodo vsakemu bitju sveta, nas je zapustil, vzel slovo in zatisnil skrbne oči do sodnega dne naš izredno dobri mož, oče, tast i. t. d., gospod

Jakob Hvale

upokojenec tobačne tovarne

Vsemogočni ga je rešil in poklical k sebi 31. januarja 1937 opolnoči po težkem trpljenju, večkrat previdenega, v 73. letu starosti.

Pogreb se bo vršil danes na Svečnico ob štirih popoldne iz Rožne doline, pri kapelici, cesta VI št. 14, na pokopališče na Viču.

Sv. maše za dušnice se bodo brale v župni cerkvi na Viču in v cerkvi Marijinega Oznanjenja v Ljubljani.

Molite za njegovo dušo!

Fani, soproga: Ida, hči: Maks, Jože, Ladislav, sinovi: Janko Klasine, zet: Ana roj. Zohar in Fani roj. Skofic, sinahi; vsi vnuki in vnučkinje ter ostalo sorodstvo.

DRŽAVNA RAZREDNA LOTERIJA

Žrebanje V. glavnega razreda 33. kola

se vrši v času

od 9. februarja do vključno 3. marca t. l.

Skupna vrednost dobitkov znaša

Din 56,000.000-

Pet premij: po **Din 2,000.000-**
1,000.000- **500.000-**
400.000- in **300.000-**

kakor tudi veliko število dobitkov po

200.000- **100.000-** **80.000-**
60.000- **50.000-** **40.000-**
30.000- **20.000-** **10.000-**
8.000- **6.000-** dinarjev itd.

Kdor do sedaj ni kupil srečke in bi jo želel imeti, si isto lahko nabavi pri pooblaščenih prodajalcih ali njih podprodajalcih z doplačilom in to:

ena cela	srečka	Din 1000-
„ polovična	„	500-
„ četrťinka	„	250-

Dotrpela je naša iskreno ljubljena in srčno dobra mama, stara mama, teta, sestra, tašča in svakinja, gospa

Marija dr. Zupančeva roj. Pleiweiss

vdova dvornega svetnika

Pogreb drage pokojnice bo na Svečnico, dne 2. februarja 1937 ob pol petih popoldne iz hiše žalosti, Selenburgova ulica št. 3/I, na pokopališče k Sv. Križu.

Ohranite jo v najboljšem spominu!

Ljubljana, dne 1. februarja 1937.

Rodbina dr. Zirovnikova.

Barclay:

33

Rožni venec

Roman.

»Menite tako?« je dejal zdravnik počasi. In kadar pridete tja, kaj potem?«

Jani se je utrlil z lica prečudno ljubezniv nasmeih. Neizrekljiva nežnost se ji je zrcalila v potezah in ožarila njen obraz. Takšnega bi moral videti nekdo drugi, toda tisti je bil za vedno slep.

»Kaj potem, Deryck? Ljubezen bo že ubrala pravo pot. Podrla bo vse ovire in me združila z Garthom.«

»Ah, Jana,« je dejal zdravnik s svojim najbolj prijateljskim glasom: »Vi presojate vse s stališča ženske, res najbolj preproste in morda prav zato najboljšega. Toda ob bolniški postelji Gartha Dalmaina bi spoznali stališče moža, in ne bi se izkazal vašega zaupanja vrednega, ako bi vam dajal goljufive nade. — S stališča moža vas je pogrešek pred tremi leti spravil danes v grozno težek položaj. Če Garthu sedaj preprosto ponudite ljubezen — zaklad, ki se je pred tremi leti boril zanj, pa ne dobil — bo seveda sklepal, da je vaša ljubezen zgolj sočutje, in Garth Dalmaine ni mož, ki bi se zadovoljil s sočutjem, ko ni mogel doseči ljubezni. Prav tako ne bi dovolil nobeni ženski — najmanj taki, ki mu je bila vzor — da se priklepa na slepeca, če ne bi bil globoko notranje uverjen, da je to resnično vse, česar si njeno srce želi. Kako pa morete pričakovati od njega, naj vam to verjame, ako pomislite, da ste ga odbili v času, ko je bil še takšen, kakršnega si le more želeli žensko srce? Če mu pa razložite, zakaj ste tako rav-

nali, vam bo odgovoril: »Verjeti niste mogli, da vam bom zvest, ko sem imel še svoje svetle oči, in zdaj prihajate, naj vam slepec izpričam svojo zvestobo. Kako naj vem, da mi zaupate, ko ne morem storiti več tega, česar ste se bali, niti vam dokazati, da sem boljši kot ste mislili?« Tako, Jeanetta, sodi možki, in on še mnogo bolj ko jaz ker priznam, da je od mene Garth Dalmaine močnejši po značaju. Če bi bil takrat v cerkvi na njegovem mestu jaz in vas prosil za ženo, bi bil obklečal na tleh in vam obljubil, da bom zrasel do vas. Garth Dalmain pa je bil močan dovolj, da se je obrnil ter odšel, ko ga je ženska pred njim odbila, češ, da je zanj — preotročji. Zato se bojim, da ni nobenega dvoma, kako bi sedaj sprejel vašo ponudbo.«

Janin blede, presenečeni obraz se je zdravniku zasmilil.

»Toda Deryck,« je vzkliknila, »ne smete pozabiti, da me ljubi...«

»Prav zato, Jeanetta, se ne bi mogel zadovoljiti z ničemer drugim kot z najboljšim.«

»Pomagajte mi, Deryck! Povejte mi, kaj naj storim?« je rekla in obupana zrla vanj.

Zdravnik se je globoko zamislil in molče razglabljal. Končno je spregovoril: »Samo nekaj bi utegnili voditi do uspeha. Pripraviti bi ga morala do tega, da bi se z nekim odkritosrčno porazgovoril o vsem, kar ga v tej zadevi teži. Njegova sodba bi vam potem mogla kazati pot za naše nadaljno ravnanje. Seveda bi pa niti slutiti ne smel, da ste o njej poučeni, in baš v tem je težava. S samo vašo izpovedjo ni nič, kakor sem vam že rekel; drugače bi bilo, ako bi mogli biti vedno v njegovi bližini, ne da bi vedel za to,

in narediti to, kar bi zahtevala prilika. Tako bi mogla povedati vsak svoje in se spet zblížati, in vi bi mogli nežalivo zanj popraviti, kar ste nad njim zagrešili.«

Jana je skočila s svojega stola in vzkliknila: »Imam jo, Deryck! Pošljite me k njemu namesto dame, ki ste jo bili namenili zanj. Niti v sanjah mu ne bo prišlo na um, da bi utegnila biti to jaz. Nad tri leta je že minilo, odkar je zadnjikrat slišal moj glas, in razentega misli, da sem še vedno v Egiptu ali kje drugje. Tudi nihče od mojih znancev ne ve, da sem se vrnila. V strežniških poslih sem pa dovolj izurjena, kakor veste. Stregla sem ranjencem in jim pomagala ne le telesno temveč tudi duhovno. O Deryck, pošljite me k njemu kot bolniško sestro!«

»Žal mi je, gospodična Jana, toda ni mi jasno, kako bi se dala vaša misel izvesti,« je odgovoril zdravnik mirno. »Ne morete se prikazati tam kot neka sestra tako in tako; če bi že šli, bi morali iti kot sestra Rožamarija Gray; ta je najeta za Dalmaina in razložil sem že doktorju Mackenziju da mu jo naznani ter nadrobno opiše, kar je brez dvoma že tudi storil. Tudi je ne morem zavračati sedaj, ko sem jo že naprosil. Res ni vaša misel brez vabljivosti, a zdi se mi v vsem tako tvegana, da bi na takšen način težko vodila do uspeha. — In še nekaj. Preden sem se bil poslovil od Dalmaina, je vprašal po vas, kje ste in kako se vam godi. Povedal sem mu, da vas je meni nekaj neznanega strašno mučilo in ste po mojem nasvetu odšli na potovanje. Beseda o vašem trpljenju ga je čudno dirnila. In potem bi bil še rad vedel, ali ni med kopico pisem, izražajočih mu sočutje v njegovi nesreči katero tudi od vas. Pogledal sem in rekel, da ga ni. Pristavil sem pa, da o nesreči še nič vedeti ne morete, drugače bi se gotovo oglasili.«

Celoletna naročnina na:
Leposlovno in ljudsko knjižnico 7 vezanih knjig mesečno Din 23,-
Zbirko domačih pisateljev 3 vezane knjige mesečno Din 11,-
Zbirko mladinskih spisov 4 vezane knjige mesečno Din 9,-
JUGOSLOVANSKA KNJIGARNA